

a že má tato absolutní zmatečnost v zápětí, že opatření to, nemohouc nabýti vůbec právní moci, nemůže také založiti pro dotčenou osobu nežádáných účinků a že může býti výrokem nadřízeného úřadu vyzbrojeného právem dozorčím kdykoliv zrušeno. Na tomto právním názoru trvá soud i nyní

O tom, že st-l nebyl v době usnesení obce B. státním občanem čsl., není sporu. Neměl tedy v obci té jiného postavení, než cizozemce. Ohledně jeho žádosti za přijetí do obecního svazku mohla tedy obec postupovati jen podle §u 16 zák. čl. V. z r. 1903. Neučinila-li tak však, nýbrž přijala-li st-le bezpodmínečně do svazku toho, místo aby mu příslušnost pouze zajistila nebo poskytla mu ji pouze podmíněčně, na případ dosažení zdejšího státního občanství, jest postup její nejen nezákonný, nýbrž, jak shora uvedeno, absolutně zmatečný a nemohl výrok její býti účasten právní moci a nezaložila pro st-le nežádáných práv. Jestliže tudíž min. pro Slov. mocí svého dozorčího práva výrok ten zrušil, nelze v tom spatřovati nezákonnosti st-lem vytýkané. Potom však netřeba se vůbec již zabývatí otázkou ve stížnosti vytýkanou, mohli-li st-l nabýti domovské příslušnosti v B. i když k břemenům obce té nepřispíval, poněvadž nesplnil-li, jak patrně z toho, co dosud uvedeno, jedné z podmínek nabytí domovského práva v B., jest nerozhodno, splnil-li či nesplnil-li podmínky ostatní.

Je-li však podle toho, co bylo dosud řečeno, nepochybně, že st-l nenabyl domovského práva v území někdejšího mocnářství rak.-uh., jež náleží nyní čsl. republice, není v rozporu se zákonem ani výrok nař. rozhodnutí, jímž žal. úřad neuznal legitimaci st-lovu k žádosti za přiznání státního občanství ve smyslu §u 9 ústav. zákona, poněvadž podle tohoto ustanovení přísluší právo k žádosti takové jen osobám, jež nabýly po 1. lednu 1919 práva domovského na území uvedeném.

Jest tedy stížnost neodůvodněna a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 2108.

M i m o ř á d n á o p a t ř e n í: O přirážkách k povinné dávce obilí.

(Nález ze dne 20. března 1923 č. 4595).

V ě c: Firma Cukrovar bratří M. v U. O. proti zemské politické správě v Brně (min. rada Dr. Rich. Schmidt) o zvýšení přirážky k povinné dávce obilí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Dodávacím rozkazem osp-é v U. H. z 8. listopadu 1921 předepsáno bylo stěžující se firmě na rok 1921/22 dodání 172.327 kg ušlechtilého obilí. Dávka ta vypočtena byla takto:

Orná půda zjištěna v roce 1920 850.2468 ha povinnou dávkou 135 kg 114.885 kg, přirážka 50% 57.442 kg, celkem 172.327 kg.

Výměrem z 10. ledna 1922 vyrozuměla osp správu cukrovaru, že okresní repartiční komise přeměnila na základě výnosu zsp-é z — firmě předepsaný kontingent v ten smysl, že zvýšila přirážku k původnímu kontingentu z 50% na 60%, tak že náleží ze sklizně odvésti 1838.16 q ušlechtilého obilí.

Rozhodnutím z — zamítla zsp odvolání firmy z dodávacího rozkazu, ježto výše uložené povinné dávky byla vypočtena přesně dle ustanovení Šu 2 vl. nař. ze dne 30. června 1921 č. 224 a §§ 4 až 7 vl. nař. ze 21. července 1921 č. 237 Sb., pokud se týče čl. 2 a 3 vl. nař. ze dne 5. října 1921 č. 360 Sb.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že žal. úřad 1) nepřihlížel k tomu, že dodávací schopnost stěžující si firmy zeslabena byla krupobitím, jež postihlo dvůr N., 2) nebyl oprávněn zvýšiti padesátiprocentní přírážku k povinné dávce ještě o dalších 10%.

Pokud jde o námitku pod č. 1 uvedenou, poukázati jest na to, že žal. úřad rozhodnutím z 18. února 1922 zamítl stížnost firmy na výnos osp-ké v U. H. ze dne 4. listopadu 1921, kterým nebylo vyhověno žádosti této firmy, aby bylo upuštěno od předepsání povinné dávky obilí ze dvora N., poněvadž byly polnosti patřící k dvoru postiženy krupobitím. Na tento výrok nebyla podána zvláštní stížnost. Také dnešní stížnost proti výroku tomu nečelí, neboť označuje výslovně jako svůj předmět rozhodnutí žal. úřadu ze 17. března 1922 (§ 18, odst. 1. zák. o ss). Pak jest však otázka, přísluší-li stěžující si firmě ve smyslu § 6, odst. 2 vl. nař. ze dne 21. července 1921 č. 237 Sb. osvobození od dodávky obilí ze dvora N., úřadem dle zákona příslušným a to k podnětu strany samé pravoplatně rozhodnuta.

V důsledku toho jest projednávaná námitka dle § 21 zák. o ss nepřípustná.

Námitka pod č. 2. uvedená shledána byla nedůvodnou. Neboť výrok žal. úřadu, jímž přírážka k povinné dávce obilí zvýšena byla z 50 na 60%, jest v souhlase s ustanovením Šu 4 vl. nař. ze dne 21. července 1921 č. 237 Sb. ve znění čl. 2 vl. nař. ze dne 5. října 1921 č. 360 Sb., dle něhož může zemský politický úřad (zemský hospodářský úřad) dle hospodářských poměrů ve shodě se zemědělskými organisacemi v okrese povolit jednotlivým obcím přírážky až do 60%.

Na základě úvah těchto byla stížnost zamítnuta jakožto bezdůvodná.

Č. 2109.

Stavební ruch: I. * Za stavební hmotu podle § 55 zákona č. 45/1922 sluší uznati hmoty k účelům stavebním používané i tehdy, když jest k jejich speciálnímu použití k stavbě potřebí ještě jich dalšího zpracování. — **II. *** Zákonným předpokladem požadování hmot stavebních podle téhož předpisu jest skutkové zjištění, že hmoty ty jsou zadržovány z ohledů spekuláčních; pro zabezpečení sice stačí, ale jest také zapotřebí, aby byla konkrétními okolnostmi odůvodněna obava, že by se tak státi mohlo.

(Nález ze dne 20. března 1923 č. 4642).

Věc: Firma Gebrüder M. v B. (adv. Dr. Bedřich Mayer z Bratislavy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o požadování stavebního dříví.